

821.111
0-74

у романі так багато всього,
що його варто перечитувати знову і знову.
«People»

КЛУБ УБИВСТВ ПО ЧЕТВЕРГАХ

Читають у 39 країнах світу

C1209111

Річард
ОСМАН

Продано понад 1 000 000 примірників

КСД

— Якщо справді постаратися, то людина може затримати дихання на три хвилини, — роз'яснює Іен Вентем. — Головне — контролювати діафрагму. Тілу не потрібно стільки кисню, скільки кажуть. Кому треба докази, нехай гляне на гірських кіз.

— Це переконливо, містере Вентем, — запевняє Кріс. — Але чи можемо ми повернутися до фотографії?

Іен Вентем знову дивиться на фотографію і знову хитає головою.

— Ні, я певен, що ніколи її не бачив. Звісно, я впізнаю Тоні, хай земля йому буде пухом, а це той боксер, правильно?

— Джейсон Річі, — допомагає Кріс.

— Мій тренер із боксу каже, що я міг би виступати на професійному ринзі, — каже Іен. — Фізика плюс менталітет. Є речі, яких неможливо навчитися.

Кріс знову киває. Донна озирається у вітальні Іена Вентема. Це одна з найнеймовірніших кімнат, які вона бачила. У ній стоїть яскраво-червоний рояль із золотими клавішами. Стільчик коло піаніно зроблено із чорного дерева й шкіри зебри.

— Ви з Тоні не сварилися, містере Вентем? — цікавиться Кріс. — Перед його смертю.

— Сварилися? — питає Іен.

— Мгм, — каже Кріс.

— Ми із Тоні? — питає Іен.

— Мгм, — повторює Кріс.

— Ми ніколи не сперечалися, — каже Іен. — Сперечатися погано для самопочуття. Почитайте про науковий складник сварок, від них кров розріджується. Рідкіша кров — менше енергії. Менше енергії — слизький схил. Донна слухає кожне слово, вбирає все, але очима й далі собі сканує кімнату. Чимала картина маслом у величезній золотій рамі над каміном. На ній зображений Іен із мечем. Перед картиною стоїть опудало орла. З розгорнутими крилами.

— Ну, із цим кожен погодиться, — каже Кріс. — Але що як я сказав би вам, що маю трьох свідків, що бачили, як ви сварилися, перш ніж його вбили?

Донна стежить, як Іен повільно схиляється вперед, ставить лікті на коліна й кладе підборіддя на зчеплені долоні. Схоже, наче він удає, що роздумує.

— Ну, послушайте, — каже Іен, знімаючи лікті з колін і розводячи руками. — Звісно, ми посперечалися, іноді це необхідно, хіба не так? Просто щоб вивільнити токсини. Думаю, те, що вони побачили, можна пояснити саме так.

— Гаразд, можна пояснити й так, — погоджується Кріс. — Але чи можу я спитати, через що ви сварилися?

— Аякже, звісно, — каже Іен. — Правомірне питання, я вдячний вам, що ви його поставили, тому що, зрештою, Тоні помер.

— Узагалі-то Тоні вбили. Скоро після вашої сварки, — уточнює Донна, дивлячись на інкрустований смарагдами череп. Вона змудилася мовчати.

Іен киває до неї.

— Дуже точно, ага, таки вбили. У вас попереду велике майбутнє. Гарзд, послушайте, що ви знаєте про автоматичні розприскувачі в системах гасіння пожеж?

— Те, що й усі, — каже Кріс.

— Я хочу встановити їх у всі нові квартири. Тоні не хотів так витратитися. Для мене — знаєте, такий вже я є, так я веду справи — безпека клієнтів понад усе. От справді, понад усе. Тож я так і сказав Тоні, а він на це швидше ладен був сказати «се ля ві», а це не мій стиль, і я не сказав би «сварилися», я радше сказав би, що ми «сперечалися».

— Ото й усе? — питає Кріс.

— Ото й усе, — каже Іен. — Тільки розприскувачі. Якщо хочете оголосити мені якийсь вирок, то визнайте мене винним у тому, що я розпинаюся вздовж і вишир заради безпеки будівлі.

Кріс киває, а тоді повертається до Донни.

— Гадаю, наразі це все, містере Вентем. Хіба що моя колега має якісь запитання?

Донні хочеться спитати, чому Вентем бреше про сварку, але то, мабуть, було б трохи занадто. То про що їй слід спитати? Якого запитання Кріс би від неї хотів?

— Лиш одне, Іене, — мовить Донна. Вона не хоче називати його містером Вентемом. — Куди ви рушили того дня, коли покинули Куперс-Чейз? Ви поїхали додому? Чи, може, навідали Тоні Каррена? Щоб продовжити обговорення розприскувачів?

— Ні те, ні те, — відповідає Іен, і тут він наче стоїть на твердій землі. — Я виїхав на вершину пагорба й зустрівся з Карен і Гордоном Плейферами, їм там належить земля. Я впевнений, що вони посвідчать за мене. Принаймні Карен точно посвідчить.

Кріс дивиться на неї й киває. Її запитання було непогане.

— До речі, ви дуже гарна, — каже Іен до Донни. — Як на офіцера поліції.

— Подивитесь, яка я гарна, якщо мені колись доведеться вас арештувати, — каже Донна, на секунду запізно пригадавши, що заковувати очі — мабуть, не дуже професійно.

— Ну, не прямо гарна, — додає Іен. — Але приваблива, як на тутешні місця.

— Дякую за ваш час, містере Вентем, — каже Кріс і підводиться. — Якщо виникне щось іще, ми з вами сконтактуємо. А якщо вам колись захочеться сказати, що і я гарний, ви маєте мій номер.

Підводячись, Донна закінчує оглядати кімнату. Остання річ, яку вона помічає, — акваріум Іена Вентема. На дні резервуара стоїть точна масштабна копія його будинку. Коли Донна й Кріс ідуть до виходу, з вікна горішньої кімнати визирає риба-клоун.

Коли Донна з Крісом підходять до машини, її телефон коротко пищить.

Повідомлення від Елізабет. Це здається Донні зовсім неправильним. Безперечно, Елізабет мала би передавати повідомлення азбукою Морзе або складною послідовністю знаків та сигнальними прапорцями?

Донна всміхається й читає повідомлення.

— Це «Клуб убивств по четвергах», питають, чи можемо ми приїхати до Куперс-Чейза, сер? У них є якась інформація.

— «Клуб убивств по четвергах»? — питає Кріс.

— Так вони себе називають. Їх четверо, ціла маленька банда.

Кріс киває.

— Я бачився з Ібрагімом і бідолашним старим Роном Річі. Вони теж у цій банді?

Донна киває. Вона гадки не має, чому він назвав Рона Річі «бідолашним», але за цим, безперечно, якось стоїть Елізабет.

— Поїдемо до них? Елізабет каже, що з ними буде Джейсон Річі.

— Елізабет? — питає Кріс.

— Вона їхній... — Донна думає. — Не знаю, як її можна назвати. Як Марлон Брандо в «Хрещеному батьку».

— Коли я минулого разу поїхав до Куперс-Чейза, на цей «форд-фокус» вдягли блок, — сказав Кріс. — За його звільнення якийсь пенсіонер у жовтому жилеті та з розвідним ключем у руках виписав мені штраф на 150 фунтів. Відпиши Елізабет, що ми приїдемо, коли захочеться нам, а не їм. Ми тут поліція.

— Не впевнена, що Елізабет прийме відмову, — сумнівається Донна.

— Але ж доведеться, Донно, — каже Кріс. — Я на цій роботі вже майже тридцять років і не дозволю чотирьом пенсіонерам собою попихати.

— Гарзд, — сказала Донна. — Я їй перекажу.

МІЖНАРОДНИЙ БЕСТСЕЛЕР
ПРАВА НА ЕКРАНІЗАЦІЮ ПРИДБАВ
СТІВЕН СПІЛБЕРГ

Маленьке, віддалене від гамірних мегаполісів містечко Куперс-Чейз — затишне поселення для шанованих пенсіонерів. Ані турбот, ані негод, суцільна ідилія. Шо-четверга четверо стареньких збираються в кімнаті для відпочинку, щоб... обговорити старі нерозкриті вбивства, звісна річ. Принаймні так було доти, доки одного з місцевих не знайшли мертвим — і тепер «Клуб убивств по четвергах» починає своє перше справжнє розслідування. Поважний вік не має шансів проти їхнього завзяття, адже час копирсатися в старих могилах та проливати світло на чужих демонів! І хоча ніхто з детективів-аматорів цього наразі не підозрює, та що глибше вони копатимуть, то більше витягуватимуть на поверхню власних таємниць.

Захопливе читво.
«*Sunday Times*»

Це один із найнеперевершених романів року!
«*Daily Mirror*»

bookclub.ua

ISBN 978-617-12-8932-1

9 786171 289321